

MOJ PRAVI OBRAZ

Se spomniš, kako si me vprašal, zakaj se na vseh štirih fotografijah svojega internetnega profila tako prijazno smehljam? Takrat ti tega nisem povedala, ampak tvoje vprašanje me je zbudilo, vznemirilo, celo zbolelo. Sprožilo je polno mojih razmišljanj, ki so vodila eno k drugemu, kot vrsta pokončno postavljenih domin, ki se druga za drugo podirajo. To je pripeljalo k vrsti mojih odkritij, pravzaprav pozabljenih spominov, ki so se sčasoma povezali v neko dokaj logično povezano mrežo. Hočeš, da ti vse to razložim?

Takrat nisem vedela, zakaj me je tvoje vprašanje razburilo. Že prej je kdaj kdo omenil, kako sem vedno prijazna, kako imam prijazen nasmešek, kako me nikoli ni videl namrščeno ali jezno ali kako je dobro z menoj sodelovati, ker sem vedno tako ustrežljiva. In kako je to nekaj dobrega. A ob tvojem vprašanju sem nenadoma postala jezna, obraz me je zbolel, kot da nosim na njem pretesno masko, ki se mi sploh ne prilega dobro. In z jezo sem se vprašala, kakšen je v resnici moj obraz, če to ni ta obraz s prijaznim in ustrežljivim nasmeškom. Nisem vedela, na koga sem ob tem pravzaprav jezna – nate, nase, na cel svet ali morda na kako tretjo osebo?

Nekaj dni kasneje sem se v svojem stanovanju prhala. Bil je vroč dan, zato sem se prhala s skoraj mrzlo vodo. Zunaj je bil že mrak, v stanovanju sem bila sama, zato ker je bil moj mali sin tisti vikend pri očetu. Nenadoma sem zaslišala glas, ki je prihajal iz moje predsobe. Najprej sem pomislila, da prihaja nek šum iz vodovodne napeljave, a glas je bil zelo jasen in razločen, pa čeprav ne vem, kaj je govoril. Vem le, da je bil kritičen in preteč. Zalil me je val strahu, bila sem gola pod curki vode, pred vrati kopalnice pa je bil očitno nekdo, ki mi je grozil. Rekla sem si, da sem vendarle zaklenila vhodna vrata, na katerih imam dobro ključavnico, stanovanje pa je v petem nadstropju, tako da ne bi mogel nihče priti vanj skozi okna. Kaj pa, če sem pozabila zakleniti vhodna vrata in je nekdo prišel noter? A kmalu sem si rekla, da ne bom mogla ostati ves čas skrita v kopalnici, ki itak ni bila zaklenjena.

Medtem ko je glas še naprej govoril, sem se ogrnila z brisačo in stopila iz kopalnice. A zunaj ni bilo nikogar, niti v omarah, niti pod mizo, niti za vrati. Preiskala sem celo stanovanje,

vhodna vrata so bila dobro zaklenjena. Namesto da bi me to pomirilo, me je šele tedaj zagrabil pravi strah. Pomislila sem, da je to bil lahko samo nekakšen duh. Torej imam v stanovanju duha. V grozi sem zagrabila nekaj svojih stvari, stekla iz stanovanja ter odhitela k svoji mami, ki živi kake pol ure hoje stran od mene. Nisem si mogla predstavljati, da bi ostala v stanovanju sama s tem duhom. Spomnim se, da sem po poti še razmišljala, kako je to čudno, da jaz kot nekdo, ki ne verjame v boga, hudiča, angele in demone, zdaj bežim pred duhom v svojem stanovanju. In takrat na obrazu gotovo nisem imela te prijazne nasmejane maske.

Zatem sem veliko razmišljala, ali sem že kdaj prej imela kako podobno izkušnjo. In spomnila sem se, kako sem se pred nekaj leti pogovarjala s prijateljico, ko sem nenadoma zagledala na stolu med nama svojega očeta, ki me je z ljubeznijo gledal, nato vstal, stopil k meni in me nežno pobožal po licu. To me je povsem zmedlo, oče je nato izginil, a – poslušaj tole! – prijateljica mi je rekla: »O, kako te je lepo pobožal po licu!« Torej ga je tudi ona videla!?!?

Ja, očeta sem imela zelo rada in on mene tudi. Nenadoma je umrl, ko sem imela pet let. Bil je in za vedno bo ostal moja prva ljubezen. Verjetno tudi največja. Nanj imam veliko lepih spominov, a pomisli, tista leta po njegovi smrti so v mojem spominu zamegljena in prazna. In zdaj sem se spomnila, kdaj sem v resnici začela slišati glasove. Po očetovi smrti sva ostali z mamo sami. Ni nama bilo dobro, težko sva se privadili na življenje brez očeta. In verjetno sem ji jaz kazala svojo žalost, obup in nesrečo. Nekoč pa se je zgodilo v kopalnici, ona je sedela na školjki, jaz pa stala pred njo, da sem ji rekla nekaj grdega, ne spomnim se, kaj. Ona me je pogledala in mi rekla: »Saj vem, ti bi raje, da bi namesto očeta umrla jaz.« Takrat mi je bilo, kot bi me s kolom po glavi. Verjetno zato, ker sem res tako mislila. A njene besede so mi povedale, kako brezmejno slaba in hudobna sem, kot da se je vse zlo sveta zbralo v meni.

Po tistem dnevu so se mi začeli pojavljati glasovi. Govorili so mi, da sem hudobna, zla, slaba, nevredna življenja. Glasovi so bili pospešeni, kot da bi se glasovni posnetek vrtil hitreje, a vseeno sem dobro vedela, kaj mi govorijo. Saj veš, bili so mi zelo težki, neprijetni, kar

Rebeka Kropivšek Leskovar

mučni, zdelo se mi je, da me – povsem upravičeno – mučijo, saj sem bila zares tako hudobna. Te glasove sem vedno razumela, kot da so moji notranji glasovi, da prihajajo iz moje notranjosti, nikoli nisem doživljala, kot da prihajajo od nekoga od zunaj, a to vseeno nisem bila prav jaz. Stvari so se sčasoma tako »postavile«, kot da je ta hudobna in slaba Marjanca ostala nekako povezana s tem svetom kritičnih glasov, medtem ko si je Marjanca iz tega sveta nadela obraz prijaznosti in ustrežljivosti in se ves čas trudila, da ne bi nikomur rekla nič zlega ali kritičnega. A ves čas sem morala trpeti to dvojno življenje. V enem delu sem bila prijazna, v drugem, notranjem, pa morala kar naprej poslušati pravo resnico o svoji hudobnosti. Ne vem, koliko časa sem imela te glasove, gotovo vsaj nekaj let, ki v mojem spominu ostajajo prazna. Doslej nisem še nikomur povedala o teh glasovih, očitno sem jih zelo uspešno pozabila. Nanje sem se spomnila šele takrat, ko sem imela srečanje s tem duhom v svojem stanovanju, česar si še vedno ne znam dobro razložiti. Le od kod se je vzela? Morda se je pojavil zato, da bi me spomnil na te pozabljene spomine in mi pomagal v življenju napredovati ... pravzaprav napredovati k sami sebi. Zdaj ne vem, kaj naj z vsem tem. A za začetek sem posnela in ti pošiljam en selfie, na katerem imam zelo resen in morda celo jezen obraz. Ta je samo zate, ne upam si ga še dati na svoj profil. Je to moj pravi obraz? Morda pa imam več pravih obrazov.

Marjanca